

sense haver-ho previst ni buscat, aquesta última Eurocopa s'ha convertit davant els ulls del món en la metàfora més gran del planeta. Deu ser l'època de moltes coses, però el que queda clar és que són mals temps per als favorits. Encara més: m'atreuria a dir que ser favorit és avui dia el més pròxim a una maledicció laica universal.

Va passar amb la favorita Anglaterra contra Islàndia. Va passar amb la favorita Espanya contra Itàlia. Va passar amb la favorita Alemanya contra França. Va passar amb la favorita França contra Portugal. Totes han rebut allà on els fa més mal: en els resultats. I han rebut de qui menys s'esperava, en termes esportius, dels aspirants.

En aquesta vida, o ets favorit, o

Al contraatac

Risto Mejide

'We try harder'

ets aspirant. Dit en anglosaxó, o ets *leader* o ets *challenger*. I el més curiós és que t'ho solen atorgar els altres, sobre la base de certs resultats més o menys llunyans, però rara vegada és un títol que tu et dones a tu mateix.

El favoritisme et debilita. I, si no, que l'hi preguntin als germans petits. Per començar, ser favorit no t'aportarà cap reconeixement extra, perquè el teu llinar del mèrit serà molt més elevat. Lluites per mantenir un nivell que sempre està per demostrar. A sobre, en cas d'arribar-hi, ningú et felicitarà com si t'hagués costat, i si fracasses, la crisi que obris serà desproporcionada. Per això els entrenadors més llestos –o més experimentats– fugen del favoritisme com si es tractés d'una malaltia con-

tagiosa. Saben que si algú s'ho acaba creient, és probable que visqui amb la visió distorsionada. Competir contra un mateix és el primer pas per perdonar-se més errors. Amés, el favorit cau pitjor d'entrada, perquè estem educats per pensar que la vida és més justa quan premia els que anaven a perdre.

Una sorpresa per a tots

Ser *challenger*, per tant, són tot avantatges. Ets aquell a qui ningú mira, per qui ningú aposta, i per tant, jugues sense la pressió d'haver de revalidar. Qualsevol cosa que aconseguis serà una sorpresa per a tots, començant per tu mateix. I, sobretot, no tens res a perdre amb el risc. Arriscar-se no és una opció, perquè

hi tens molt a guanyar i molt menys a perdre que el teu rival. Amb les coses així, no és estrany que habitualment donin la sorpresa els equips que es presenten com a *challenger* a les eliminatòries.

Als anys 60 del segle passat, un brillant eslògan publicitari de la segona marca de lloguer de cotxes als Estats Units va donar la volta al món per haver presentat el desavantatge de ser el primer dels perdedors com un gran benefici per al consumidor.

Havien convertit un lloc en una actitud.

L'actitud dels que sempre guanyen, independentment de la seva classificació.

La poso de titular, per si algun seleccionador en vol prendre nota. =

el Periódico

www.elperiodico.cat

El Periódico de Catalunya, S.L. Tel: 93 265 53 53. Subscripcions i atenció al lector: 93 222 27 22. Atenció al punt de venda: 93 222 56 66. El Periódico de Catalunya, S.L. es reserva tots els drets sobre els continguts d'EL PERIÓDICO, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita. Difusió controlada per l'OJD. Any XXXVIII. Número 13.471. D.L.: B 36.860 - 1978

ISSN 1578-746X

13 DE JULIOL DEL 2016

Gent corrent

«No m'agrada guardar-me les coses només per a mi»

JORDI RIBOT PUNTI / ICONNA

Des de fa uns anys Lluís Benejam (Figueres, 1954) es lleva a les quatre de la matinada i abans de començar la jornada laboral a la seva empresa de preimpresió es dedica a digitalitzar i ordenar la impressionant col·lecció de material gràfic relacionat amb el cine que guarda a la seva casa empordanesa, a Capmany. Gràcies al seu excepcional caràcter laboriós i metòdic, ha bolcat personalment a la web <http://archivocine.com> més de 65.000 imatges relacionades amb 28.000 pel·lícules estrenades a Espanya des de l'any 1900 fins avui. A totes les peticions que li arriben, de particulars o institucions, respon de forma desinteressada.

–Era un nen i ja col·leccionava programes de mà.

–Llavors hi havia quatre cines estables a Figueres i a la sortida donaven el programa que anunciava les pròximes sessions. Eren com els *flyers* d'ara però van desaparèixer als 80. El meu pare tenia una botiga de gra i vaig penjar cartells demanant programes. I la gent portava caps de sabates plenes!

–Després li va tocar el torn als cartells.

–Als 14 anys vaig començar a treballar en una impremta. Veia els cartells de les pel·lícules i al·lucinava com un tros de paper podia animar o desmotivar tant la gent per anar al cine. Jo mai he sigut gaire cinèfil. La meua vida és el paper i m'estimo tot el que té a veure amb la part gràfica.

–¿No ha deixat mai de col·leccionar?

Lluís Benejam

Col·leccionista altruista. Bolca a internet 65.000 imatges de pel·lícules estrenades a Espanya des del 1900 fins avui.

PER Gemma Tramullas

–Vaig interrompre la col·lecció quan vaig obrir l'empresa de preimpresió amb la meua parella. Durant 10 anys vam treballar de sol a sol, tant, que vaig agafar una depressió i el metge em va suggerir que trobés alguna cosa per trencar la rutina. Va coincidir que un client em va proposar fer una exposició per al centenari del cine i així vaig reprendre la col·lecció.

–M'imagino que és tan disciplinat i metòdic col·leccionant com treballant.

–Al principi anava a buscar material a cines de Figueres, Girona, Tossa, Olot, Blanes... Eren locals enormes amb golfes plenes de cartells, guies publicitàries, fotogrames... A vegades feia dos viatges amb la furgoneta plena fins al capdamunt. Segueixo anant a les sales cada 15 dies i a les distribuïdores cada dos mesos. A l'agost aprofitaré per anar a buscar material a Tudela, Valladolid i Irun.

–Perd moltes hores de son per posar aquesta ingent quantitat de material a disposició del públic. ¿Per què?

–No m'agrada guardar-me les coses només per a mi, és millor compartir-ho. El més valuós de la col·lecció són les relacions humanes que he fet al llarg de tots aquests anys.

–Li arriben peticions d'imatges des de Llatinoamèrica, d'ajuntaments locals, de fil·moteques europees, de l'Institut Cervantes, del Museu Reina Sofia...

–Ho tinc tot sistematitzat i puc trobar qualsevol cosa en qüestió de minuts. No faig això per negoci, sinó per contribuir al coneixement de la nostra història. Si s'usen aquestes imatges en una publicació o en una exposició, només demano que m'esmentin als crèdits.

–¿Quina és la joia de la seva col·lecció?

–Un cartell preciós de *Ben-Hur* en francès que em va regalar un col·leccionista i que és intromable. Hi ha col·leccions molt més bones que la meua, però només arriben fins a 1950 perquè després el material no té tant valor econòmic. Jo no puc pagar 8.000 euros pel cartell de *Desayuno con diamantes*, però si algú vol fer un treball sobre refugiats o sobre la primavera àrab [les revolucions als països àrabs de 2010-2013] jo guardo els cartells de les pel·lícules que se n'han fet.

–I vostè, ¿quina exposició faria?

–Una de totes les pel·lícules que han guanyat l'Oscar a la millor cinta de parla no anglesa, des d'*El limpiabotas* [1946] fins avui. Tinc tots els cartells! =

gentecorriente@elperiodico.com